

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **A. N.**
státní příslušnost Afghánská islámská republika
t. č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64
Havířov – Dolní Suchá
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova
6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2020 č. j. OAM-487/LE-BA04-K10-
2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2020 č. j. OAM-487/LE-BA04-K10-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu v České republice za účelem výkonu pracovní činnosti. Žalobce poukázal na špatnou bezpečnostní situaci v důsledku ozbrojeného konfliktu v Afghánistánu a problém s Tálibánem, který se ho snažil rekrutovat. Tyto důvody dle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a požádal v ní o ustanovení zástupce z řad advokátů pro toto řízení. Usnesením ze dne 21. 12. 2020 krajský soud jeho žádosti vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 30. 12. 2020 právní zástupce žalobce odůvodnil žalobu tak, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v zemi původu. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že ho pronásleduje Tálibán a chce ho naverbovat do svých služeb. Žalovaný zcela nedůvodně vyhodnotil jeho azylový příběh jako spekulativní a účelový ve snaze dosáhnout legalizace pobytu. Žalobce přitom svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu ohrožení teroristickým hnutím Tálibán, což bylo důvodem odchodu ze země jeho původu. Splňuje podmínky § 12 písm. a) a § 14a zákona o azylu. Důvodem pronásledování je v jeho případě příslušnost k sociální skupině – mladistvým mužům, kteří jsou chápáni jako potenciální rekruti Tálibánu. Jeho případné vnitřní přesídlení by nic nevyřešilo, neboť jej informátoři Tálibánu udají. Situace v zemi jeho původu je neuspokojivá, a žalobci proto hrozí vážná újma dle § 14 písm. c) zákona o azylu. Podle dostupných zpráv v Afghánistánu nikde není bezpečno a dle žalobce se tak jedná o ozbrojený konflikt. Civilisté jsou v rozporu s humanitárním právem využíváni jako lidské štíty ze strany Tálibánu a jiných skupin, jsou vystaveni minám. Za 9 měsíců roku 2016 byl zaznamenán počet usmrcených civilistů téměř 8 400. Mimo jiné žalobce poukázal na sebevražedné útoky v Kábulu v roce 2016, k nimž se přihlásil Islámský stát i Tálibán a Kábul tak podle něj není bezpečným místem. Odkázal také na doporučení Ministerstva zahraničních věcí České republiky k cestám do Afghánistánu, které nedoporučuje občanům ČR do této země cestovat za situace trvalé hrozby teroristických útoků protivládních organizací a vysokého rizika únosu. V další části žaloby pak právní zástupce žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu pojednávající o uplatňování důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti a o důkazním břemenu v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z této judikatury a s přihlédnutím ke tvrzením žalobce právní zástupce dovozuje, že si žalovaný nesplnil

povinnost shromáždit všechny dostupné důkazy o věrohodnosti výpovědi žalobce a že tak porušil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ustanoveních § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2020 č. j. OAM-487/LE-BA04-K10-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 27. 11. 2019 vydalo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPA-405081-18/ČJ-2019-000022-MIG o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla tímto rozhodnutím stanovena na 20 měsíců. Dalším rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 vydaným tímtéž správním orgánem pod č. j. KRPA-405081-16/ČJ-2019-000022-MIG byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění těchto rozhodnutí se uvádí protokol o vyjádření žalobce jakožto účastníka správního řízení, který uvedl své jméno, příjmení a to, že se narodil X, ale není to tak přesné. S jistotou může potvrdit, že je mu 22 let a z Afghánistánu vycestoval v roce 2015 do Íránu. Tam byl 3,5 roku a následně odešel do Turecka a poté za pomoci převaděče do Řecka. Převaděč byl Kurd a žalobce mu zaplatil 1 800 Eur. Za 600 Eur byl pak převeden do Srbska a následně pobyl v Makedonii, kde byl dvakrát chycen a vrácen do Řecka. Následně se dostal do Srbska a do Bělehradu, tam zaplatil afghánskému převaděči 1 800 Eur, který mu měl zajistit cestu až do Německa, což byl také cíl jeho cesty. Peníze na cestu a pro převaděče platil z toho, co si vydělal v Turecku; v současné době je bez finančních prostředků. Chtěl se dostat do Německa, aby měl dobrý život, protože ví, že v Německu je dobře. Poslouchá kamarády, co tam jsou a nikam jinam v Evropě nechtěl. O azyl chtěl žádat až v Německu, v České republice ani v jiné zemi o něj žádat nechce. Cestovní pas nikdy neměl, ani jiné doklady. Opakoval, že do České republiky nikdy nechtěl, jeho cílem je Německo a v současné době utíká z důvodu lepšího života v Evropě, hlavně v Německu. V Německu může studovat němčinu, a když tam požádá o azyl, tak dostane peníze a ubytování. Dále uvedl, že v neoprávněné činnosti bude pokračovat z toho důvodu, že chce do Německa a tady být nehodlá. Ví, že přicestoval nelegálně, může se vrátit k rodičům, ale vracet se tam nechce; chce do Německa. Jeho rodiče žijí v místech, kde je to nebezpečné a za celou dobu, co ze země původu odešel, ho nenapadlo se tam vrátit.
6. Dne 4. 12. 2019 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti žalobce dne 11. 12. 2019 uvedl, že se narodil v roce 1997, přesně neví kdy, policie napsala 1. 1. Je svobodný, bezdětný, vyznává islám – sunnita a politické přesvědčení nemá žádné. Žalobce popsal průběh své cesty do České republiky a jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že musí požádat o azyl, neboť jinou cestu nemá. Chce získat

nějaké povolení k pobytu a začít pracovat. Když nic takového nedostane a řeknou mu, že musí území opustit, pojedě dále. V Afghánistánu má dva bratrance, kteří tam pracují pro Američany jako tlumočníci a další člen rodiny pracuje pro vládu. Lidé, kteří pracují pro Američany nebo pro vládu, žijí v Kábulu. V provincii Logar v místě Surchab je spousta Tálibánu. Když chodil do školy, říkali mu, ať studia nechá a jde s nimi. Jednou jej Tálibán chytil a odvezl na svoji základnu a potom jej propustili. Následně žalobce utekl do Kábulu, protože jeho cílem bylo dokončit školu; tři roky studoval na lyceu. V té době jezdil každý rok dvakrát do Logaru, hodně se bál. Jeho otec jej navštěvoval a potom mu řekl, že v Afghánistánu nemá žádnou budoucnost, aby odjel do zahraničí. Jelikož žalobce neměl tolik peněz na cestu do Evropy, odjel zatím do Íránu, získal peníze a pokračoval dál. Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že dne 17. 12. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při něm vypověděl, že z Afghánistánu odjel, protože tam byla válka, žádné doklady při odjezdu neměl. Na dotaz, zda měl v Afghánistánu nějaké problémy se státními či bezpečnostními orgány, odpověděl, že nikoliv a nebyl tam trestně stíhán. O mezinárodní ochranu žádá proto, že je tam těžký život a chce žít v Evropě. V případě, že tady najde práci, chce sem pozvat i své rodiče. Žijí v provincii Logar, kde je to nebezpečné, neboť je tam Tálibán. Nemají dostatečné prostředky, a proto nemohou žít v Kábulu. Proto se žalobce rozhodl k odjezdu. Tálibán žádá mladé lidi, aby s nimi spolupracovali a žalobce proto dlouho žil ve vesnici C.. Do kontaktu s Tálibánem se dostal ještě jako nezletilý, chytili jej a odvezli na svoji základnu. Tři dny tam byl skoro jako ve vazbě a poté na základnu přišel jeho otec s dalšími lidmi z vesnice, aby jej propustili, že je ještě nezletilý. Pustili jej, ale řekli mu, že až mu bude 18, musí za nimi přijít. Poté jej již nekontaktovali, protože nebyl v Logaru, ale ve vesnici C., kde problémy neměl, chodil tam do školy, pronajímal si studentský pokoj a ve volném čase pracoval v automyčce. Měl tam ale pořád obavy, protože tam žije spousta lidí z Logaru a byla pravděpodobnost, že jej někdo udá a že si pro něj přijdou. Na dotaz, do jaké země se chtěl dostat, odpověděl, že má bratrance, kteří žijí v Belgii a ve Francii a že chtěl odjet do Francie, kde má bratrance dva. V Řecku o mezinárodní ochranu nepožádal, protože je tam spousta uprchlíků a životní podmínky tam nejsou ideální. Nemohou tam najít práci ani povolení k pobytu, které buď nedávají anebo to trvá dlouho. Proto se rozhodl, že pojedě dál. Prostředky na cestu si vydělal prací v Íránu a Turecku, kde pracoval skoro 2,5 roku. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce, a to

- Informace Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) z června 2019,
- Informace Norského centra informací o zemích původu (LANDINFO) z 6. 4. 2020 o bezpečnostní situaci v provincii Balch v roce 2019 v Afghánistánu,
- Informace Norského centra informací o zemích původu (LANDINFO) z 20. 11. 2019 nazvaná „Afghánistán: poměry a migrace v městských sídlech provincie Herát“,
- Informace Švédského centra informací o zemích původu a analýzu v oblasti migrace (Lifos) ze 17. 9. 2019 nazvaná „Právní připomínky týkající se Kábulu jako alternativy vnitřního útěku pro uprchlíky“,
- Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z července 2019 nazvaná „Afghánistán: bezpečnostní a humanitární situace“ a

- zprávy ČTK, a to zpráva ze dne 29. 2. 2020 nazvaná USA a Tálíbán podepsali pohodu, jež má pomoci míru v Afghánistánu, zpráva ze dne 17. 5. 2020 nazvaná Afghánský prezident a jeho rival podepsali dohodu o dělbě moci, zpráva ze dne 9. 8. 2020 nazvaná „Afghánská Velká rada schválila propuštění 400 členů Tálíbánu a zpráva ze dne 24. 7. 2020 nazvaná „Tálíbán je připraven na rozhovory s Kábulem, má ale podmínky“.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání nebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
 8. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
 9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
 10. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
 11. Krajský soud připomíná, že napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů tak, jak mu to ukládá dispoziční zásada vyjádřená v ust. § 75 odst. 2 věty první s.r.s. Žalobce především poukázal na důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uváděný v průběhu správního řízení, tedy na svou obavu o život, jelikož jej pronásleduje Tálíbán, který ho chce naverbovat do svých služeb. V tom žalobce spatřoval nebezpečí vážné újmy a nesouhlasil s tím, že žalovaný vyhodnotil jeho „rozsáhlý azylový příběh“ zjevně nedůvěřivě a nesprávně, když jej označil za spekulaci a účelovou snahu o legalizaci pobytu. Žalobce má naopak za to, že mimo jiné splňuje podmínky § 12 písm. a) a § 14a zákona o azylu. Pokud je v podání právního zástupce žalobce ze dne 30. 12. 2020 uvedeno, že žalobce splňuje podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu, jde zřejmě o omyl v psaní tohoto

podání, neboť azyl podle tohoto ustanovení se udělí cizinci, který je pronásledován v uplatňování politických práv a svobod, o čemž se žalobce v průběhu řízení nijak nezmínil, uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, že v Afghánistánu neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nebyl nikdy trestně stíhán. Ostatně na tuto námitku navazuje další text uvedeného podání právního zástupce, a to, že důvodem pronásledování žalobce v zemi původu je příslušnost k sociální skupině – mladistvým mužům, kteří jsou chápáni jako potencionální rekruti Tálíbanu. Takový důvod by ovšem mohl být teoreticky podřaditelný pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Se zřetelem k zjištěným skutečnostem, které vyplynuly z obsahu správního spisu, nemůže krajský soud souhlasit s žalobní námitkou, že udávané pronásledování žalobce ze strany Tálíbanu představuje důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 či nebezpečí vážné újmy, která by mohla být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pro krajský soud je zarážející, že se žalobce v rámci řízení o jeho správním vyhoštění a zajištění za účelem tohoto správního vyhoštění o takovém důvodu vůbec nezmínil, naopak z protokolu o jeho výslechu v rámci těchto řízení vyplynulo, že jeho cílem je Německo, kde se může naučit německy, kde požádá o azyl a dostane peníze a ubytování. Do Německa chce proto, aby měl dobrý život; jako důvod tedy uvedl důvod čistě ekonomický. Při hodnocení jeho obav z Tálíbanu uváděných v rámci řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nemůže ani krajský soud pominout to, že podle výpovědi žalobce byl v době nezletilosti odvezen na základnu Tálíbanu, odkud ho bez jakýchkoliv problémů odvedl jeho otec; bylo mu tam údajně řečeno, že až dosáhne 18 let věku, musí se vrátit. Od té doby však Tálíbánem nijak kontaktován nebyl, následně se zdržoval ve vesnici C., kde Tálíbán vliv nemá a studoval v Kábulu, kde také ve volném čase chodil do zaměstnání. Ohledně svého údajného zadržení na základně Tálíbanu v době nezletilosti vypovídal rozporuplně i co do délky tohoto zadržení, když při podání u základních údajů v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl 10 až 12 dnů, zatímco při pohovoru k této žádosti tvrdil, že byl zadržován 3 dny. S přihlédnutím k těmto skutečnostem se shoduje krajský soud s názorem žalovaného, že výše uvedené namítané tvrzení o pronásledování či vážné újmě bylo ze strany žalobce spekulativní a účelové s cílem dosáhnout legalizace pobytu na území České republiky. Účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v případě žalobce dle názoru krajský soud nebyly rozhodně azylově relevantní důvody, ale potřeba vyhnout se důsledkům uloženého správního vyhoštění. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce poté, co opustil Afghánistán, pobýval po dobu 2,5 roku v Íránu a v Turecku, kde pracoval a kde tak získal finanční prostředky na svou cestu do Evropy, kdy cestoval přes Řecko, Makedonii a Srbsko. V žádné z těchto zemí však nepodal žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany; tuto žádost podal až v České republice bezprostředně poté, co mu hrozily důsledky pravomocně uloženého správního vyhoštění.

12. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce namítal, že by nic nevyřešilo, neboť Tálíbán je dobře propojen díky sítí informátorů, kteří by ho mohli udat. Kromě pochybností, které krajský soud uvedl výše, co se týče tvrzených údajných problémů žalobce s Tálíbánem, je nutno vycházet ze shromážděných informací o zemi původu žalobce potvrzujících, že většina afghánského území je pod plnou kontrolou centrální afghánské vlády. Konání protivládních skupin včetně tedy Tálíbanu, které operují v jednotlivých oblastech a verbují nové členy do svých řad, představuje nelegální činnost, kterou afghánské státní orgány nepodporují a netolerují a naopak usilují o potlačení veškerých protivládních tendencí (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Ostatně tato žalobní námitka si přímo odporuje s výpovědí

žalobce, když uváděl, že po svém zadržení Tálibánem se přestěhoval do vesnice C. a Kábulu, kde několik let studoval a chodil do zaměstnání.

13. Žalobce namítal, že v zemi původu je neuspokojivá situace, v důsledku čehož mu hrozí vážná újma dle § 14a písm. c) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze udělit doplňkovou ochranu cizinci z důvodu hrozící vážné újmy spočívající v ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v rámci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Předpoklady pro udělení doplňkové ochrany v tomto případě jsou tedy mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt v zemi, odkud žadatel o mezinárodní ochranu pochází, že žadatel je civilistou a že mu hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Předpokladem naplnění hrozby vážné újmy v tomto případě je tzv. třístupňový test, o němž pojednával rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008-68, na který odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. Informace shromážděné žalovaným o Afghánistánu potvrzují špatnou bezpečnostní situaci v důsledku ozbrojených konfliktů i organizovaného zločinu včetně ozbrojených střetů mezi bezpečnostními složkami a Tálibánem. Tento stav však nelze hodnotit jako globální vnitřní ozbrojený konflikt, jehož následkem by bylo ono svévolné tedy nerozlišující násilí představující nebezpečí vážné újmy pro veškeré civilisty. Jak již bylo opakovaně zmíněno, žalobce poslední léta před odchodem z Afghánistánu žil v oblasti Kábulu, kde tím vyřešil svůj udávaný údajný problém s Tálibánem. Podle aktuálních zpráv existuje v Kábulu lepší bezpečnostní situace, o čemž svědčí příchody navrátilců do této lokality i z důvodu pracovních příležitostí a činnosti podpůrných institucí. Existuje tedy reálná možnost návratu žalobce v případě realizace správního vyhoštění do této oblasti a podle shora uvedených informací o Afghánistánu není vyloučena možnost jít do jiných bezpečných lokalit, než je Kábul. Co se týče hodnocení bezpečnostní situace v Kábulu a dalších oblastí, odkazuje krajský soud ve stručnosti na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 11 – 15, které je opřeno o konkrétní aktuální informace o zemi původu žalobce, které jednoznačně popírají žalobcovu námitku, že možnost jeho vnitřního přesídlení by nic nevyřešilo a že by v těchto lokalitách byl předmětem svévolného násilí, což ostatně v průběhu správního řízení ani neuváděl. Závěrem doplnění žaloby ze dne 30. 12. 2020 je odkazováno na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně uplatňování důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti a povinnosti jak žadatele o mezinárodní ochranu, tak i správního orgánu ohledně důkazního břemene. Z této judikatury pak žalobce dovozuje žalobní námitku spočívající v tom, že si žalovaný nedostál své povinnosti shromáždit všechny dostupné důkazy o věrohodnosti výpovědi žalobce a porušil tak shora citovaná ustanovení správního řádu. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť vytýkaná porušení správního řádu jsou v této části žaloby uvedena toliko obecně bez jakékoliv další konkretizace. Nicméně krajský soud k této části žaloby dodává, že z obsahu správního spisu žádná porušení správního řádu nezjistil; žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek zjištění a skutečností jednak podáním základních údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a následně podrobně provedeným pohovorem s žalobcem k této žádosti včetně potřebných informací o zemi původu žalobce a na tato zjištění učinil příslušné právní závěry.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

15. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
16. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 25.03.2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce